Odamdaki Ateş Böceği

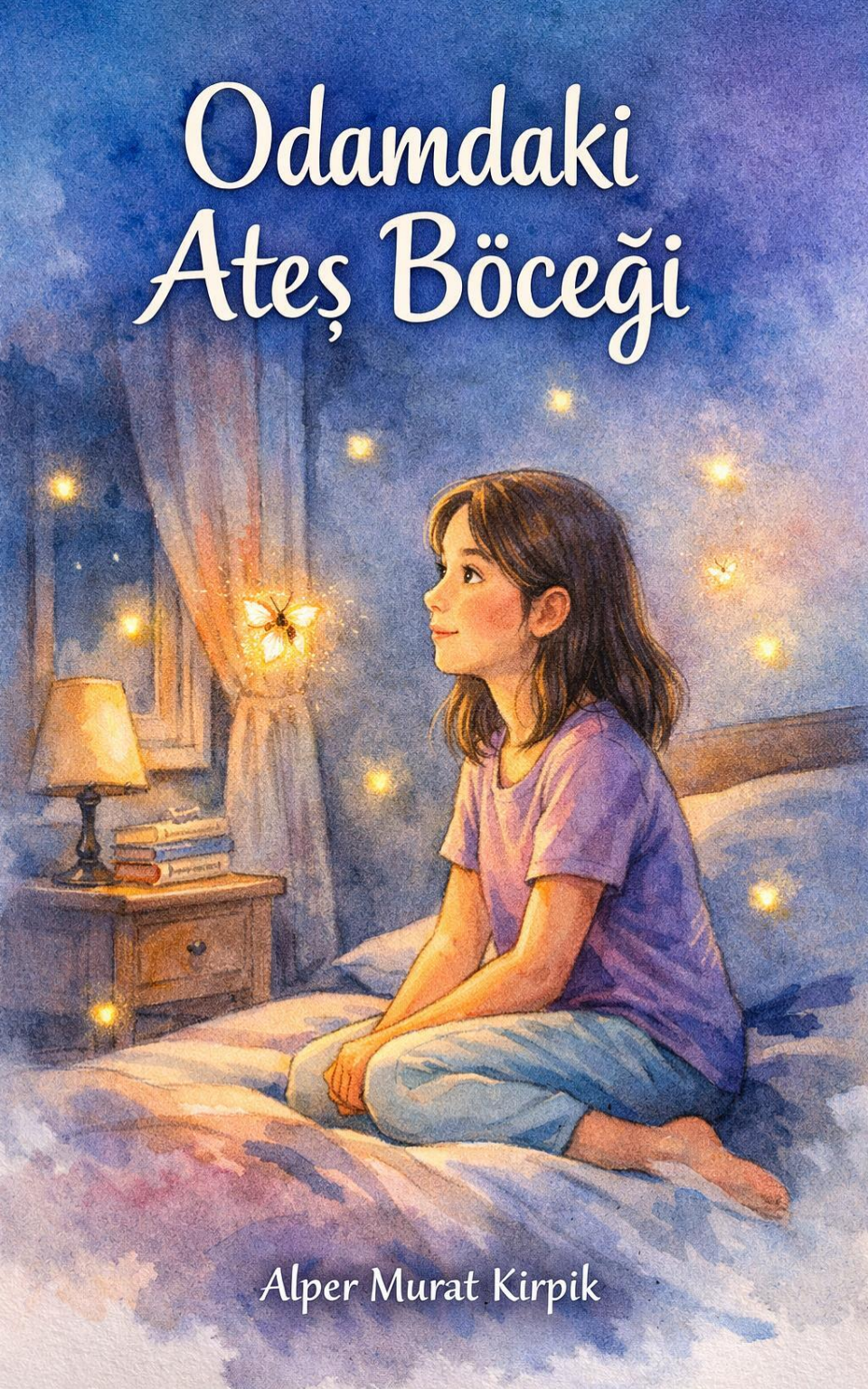

Alper Murat Kirpik

ALPER MURAT KİRPİK

Odamdaki Ateş Böceği

Copyright © 2026 by Alper Murat KİRPİK

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.
Find out more at reedsy.com

Contents

1	O Gece Pencereme İlk Işık Kondu	1
2	Sınıftaki Fısıltılar	4
3	Kaybolan Kalem, Bulunan Vicdan	7
4	En Yakın Arkadaşım Bana Küstü	11
5	Sosyal Medyada Bir Yorum	15
6	Matematikten Düşük Not	18
7	Babamın Yorgun Sessizliği	22
8	Haksızlığa Sessiz Kalmak	26
9	Kıskançlık Kalbime Dokundu	28
10	Bir İyilik Zinciri	31
11	Yalnız Hissettiğim Gün	33
12	Sınav Günü ve Kalbimin Çarpıntısı	35
13	Özür Dilemenin Ağırlığı	37
14	Aynadaki Nurhayal	40
15	Ateş Böceğinin Son Işığı mı?	42

1

O Gece Pencereme İlk Işık Kondu

Nurhayal o akşam odasının lambasını kapattığında, karanlık sandığı kadar karanlık değildi. Perdenin arasından sızan sokak lambasının solgun ışığı duvara ince bir çizgi gibi düşüyor, masanın üzerinde açık kalan matematik defterinin kenarlarını belli belirsiz gösteriyordu. İçinde ise daha koyu bir karanlık vardı. O gün okulda yaşananlar, konuşmalar, fısıltılar, küçük

kırgınlıklar zihninde dönüp duruyordu.

Yatağına uzandı. Tavana baktı.

"Ben bugün doğru mu davrandım?" diye fısıldadı kendi kendine.

Sabah teneffüste arkadaşları bir sınıf arkadaşlarını konuşmuşlardı. O da dinlemişti. Hatta bir cümle de o eklemişti. Söylediği şey çok büyük bir kötülük değildi belki ama kalbinde hafif bir sızı bırakmıştı. O an önemsememişti. Şimdi ise o küçük cümle, odanın içinde büyüyormuş gibi hissediyordu.

Tam gözlerini kapatacakken, pencerenin kenarında minicik bir ışık belirdi.

Önce dışarıdan gelen bir yansıma sandı. Sonra ışık titredi. Küçük, canlı, sarı bir parıltı…

Nurhayal doğruldu. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı.

"Bu… ateş böceği mi?"

Gerçekten de öyleydi. Küçücük bir ateş böceği, pencerenin iç tarafına konmuş, arada bir yanıp sönüyordu. Odanın karanlığında o kadar belirgindi ki, sanki sadece ona görünmek için gelmişti.

Nurhayal yavaşça yaklaştı. Korkmadı. Garip bir huzur hissetti.

Ateş böceği bir kez daha parladı. Sonra bir daha. Sanki konuşacak gibiydi.

Ve o an, Nurhayal kendi kalbinin içinden gelen bir sesi duyduğunu sandı.

"Bugün niyetin neydi?"

Nurhayal irkildi. Ses dışarıdan değil, içinden geliyordu. Ama soruyu net duymuştu.

"Ben… kötü bir şey yapmak istemedim," diye fısıldadı. "Sadece herkes konuşuyordu."

Ateş böceği bir an söndü. Sonra tekrar yandı.

"Işık küçük olabilir," dedi sanki, "ama karanlıkta çok belli olur. Söz de öyledir."

Nurhayal'in aklına sabah söylediği o cümle geldi. Gerçekten küçük bir cümleydi. Ama şimdi kalbinde koskoca bir gölge gibi duruyordu.

"Peki ne yapmalıyım?" dedi sessizce.

Ateş böceği pencerenin camında küçük bir daire çizdi. Işığı yumuşaktı. Göz yakmıyordu.

"Niyetini düzelt. Yarın gönül al. Işığı söndürmek kolaydır, ama yakmak emek ister."

Nurhayal yatağına geri oturdu. İlk defa bir şeyi fark ediyordu: İnsan sadece yaptığıyla değil, niyetiyle de büyüyordu ya da küçülüyordu. Kimse görmese bile Allah görüyordu. Ve kalp, doğruyu zaten biliyordu.

"Ben yarın özür dileyeceğim," dedi kararlı bir şekilde. "Ve bir daha kimsenin arkasından konuşmamaya çalışacağım."

Ateş böceği daha parlak yandı bu kez. Oda biraz daha aydınlandı sanki. Ama asıl aydınlanan yer Nurhayal'in içiydi.

O gece şunu öğrendi:

Karanlık odalarda küçük ışıklar görünür.

Karanlık kalplerde ise küçük hatalar büyür.

Ama niyet düzelirse, kalp yeniden aydınlanır.

Nurhayal başını yastığa koydu. İçindeki sıkıntı hafiflemişti. Penceredeki ateş böceği son kez yanıp söndü. Sonra geceye karıştı.

Ama Nurhayal artık biliyordu.

O ışık sadece penceresine değil, kalbine de konmuştu.

2

Sınıftaki Fısıltılar

Ertesi sabah Nurhayal okula giderken kalbinde ince bir kararlılık vardı. Dün gece penceresine konan o küçük ışık hâlâ zihnindeydi. Sanki ateş böceği gitmemiş, çantasının bir köşesine gizlenmişti. Yolda yürürken kendi kendine tekrar etti:

"Bugün dilime dikkat edeceğim."

Ama insan bazen sabah verdiği sözleri öğleye doğru un-

utabiliyordu.

Teneffüs zili çaldığında sınıf bir anda uğultuyla doldu. Sıralar çekildi, sandalyeler gıcırdadı, herkes bir kümeye dağıldı. Nurhayal su içmek için arka tarafa geçmişti ki iki arkadaşının alçak sesle konuştuğunu duydu.

"Duymadın mı? Dün öğretmenle konuşmuş…"

"Zaten hep öyle yapıyor…"

İsim söylendi. O isim Nurhayal'in sevdiği bir arkadaşına aitti.

Fısıltılar çoğaldı. Bir kişi iki oldu, iki kişi dört. Herkes biraz eğiliyor, biraz daha kısık sesle konuşuyordu. Ama o kısık sesler garip bir şekilde sınıfın her yerine yayılıyordu.

Nurhayal'in kalbi sıkıştı. Dün akşamki sızı yeniden yokladı onu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi içindeki aceleci ses.

"Boş ver," dedi diğer ses, "Sana ne? Karışma."

Tam o sırada, camdan içeri küçücük bir ışık süzüldü. Gündüz vaktiydi. Kimse fark etmezdi belki ama Nurhayal fark etti.

Perde kenarında, neredeyse görünmeyecek kadar silik bir parıltı…

Ateş böceği.

"Gündüz de mi geliyorsun?" diye mırıldandı içinden.

Işık bir an yanıp söndü.

O anda kalbinde bir cümle belirdi:

"Fısıltı karanlığı sever."

Nurhayal düşündü. Gerçekten de kimse yüksek sesle konuşmuyordu. Çünkü herkes söylediklerinin doğru olmadığını, ya da en azından eksik olduğunu biliyordu. Eğer doğru olsaydı, neden bu kadar gizli söyleniyordu?

İçinden bir ayet meali geçmiş gibi oldu:

"Zannın çoğundan sakının."

Belki de duydukları sadece bir zan, bir tahmindi. Ama zan,

doğruymuş gibi tekrarlandığında kalpleri kirletebilirdi.

Arkadaşlarından biri ona döndü:

"Nurhayal, sen ne diyorsun?"

İşte o an…

Ya zincirin bir halkası olacaktı ya da zinciri kıran kişi.

Boğazı kurudu. Ama dün gece verdiği sözü hatırladı.

"Bilmiyorum," dedi sakin bir sesle. "Belki de yanlış anlamışızdır. Hem arkasından konuşmak doğru değil."

Bir an sessizlik oldu. Fısıltılar kesildi. Birkaç kişi omuz silkti. Biri "Neyse ya," dedi.

Konu dağıldı.

O anda Nurhayal şunu fark etti:

Bazen büyük iyilikler bağırarak değil, fısıltıyı durdurarak yapılırdı.

Zil çaldı. Herkes yerine geçti. Öğretmen sınıfa girdi. Ama Nurhayal'in içi dün geceye göre daha hafifti.

Perde kenarındaki o küçük ışık bir kez daha titredi. Bu kez daha berraktı.

"Dil," dedi sanki, "kalbin aynasıdır. Aynayı kirletirsen yüzün de kirli görünür."

Nurhayal defterini açarken içinden dua etti:

"Allah'ım, beni başkalarının arkasından konuşanlardan değil, sustuğunda kalbi temiz kalanlardan eyle."

O gün şunu öğrendi:

Fısıltılar küçük başlar, ama kalpte büyük lekeler bırakır.

Doğru söz bazen en sessiz olandır.

Ve ışık, en çok karanlık köşelerde belli olur.

Ateş böceği yine kayboldu.

Ama Nurhayal artık biliyordu:

Işık sadece gece gelmiyordu.

Kalbi kararan her an, bir yerlerde yanmaya başlıyordu.

3

Kaybolan Kalem, Bulunan Vicdan

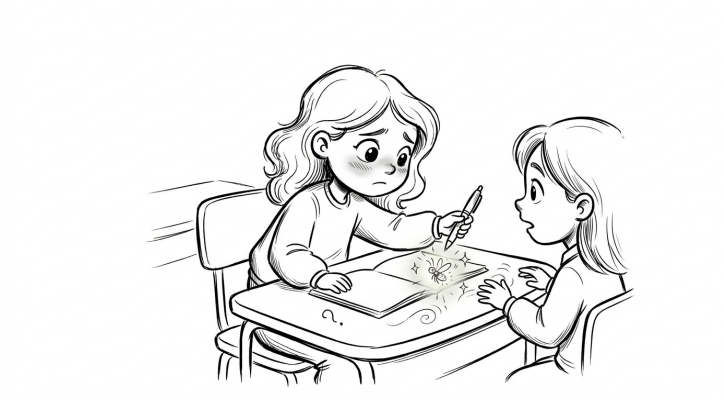

O gün hava kapalıydı. Sınıfın penceresinden içeri giren ışık bile solgundu. Nurhayal Türkçe dersinde kompozisyon yazıyordu. Öğretmenleri, "Emanet nedir?" başlıklı bir yazı istemişti. Nurhayal kalemini eline almış, düşünüyordu.

Tam o sırada ön sıradan bir ses duyuldu.

"Benim kalemim yok! Az önce buradaydı!"

Kalem sıradan sıraya soruldu. Çantalar açıldı. Gözler masaların altına eğildi. Ama kalem yoktu.

Kaybolan kalem, sıradan bir kalem değildi. Sahibi için değerliydi. Babasının hediye ettiğini söylemişti bir gün. Sesi titriyordu.

"Çok aradım… Yok."

Sınıfın havası değişti. Bir huzursuzluk yayıldı.

Nurhayal başını defterinden kaldırdı. İçinde küçük bir ürperti hissetti. Çünkü o kalemi teneffüste eline almıştı. Sadece denemek için. Yazımı ne kadar akıcı diye bakmıştı. Sonra zil çalmış, aceleyle yerine bırakmıştı.

Ama şimdi bir şey fark etti.

Gerçekten yerine bırakmış mıydı?

Kalbi hızlandı. Çantasının yan gözünü düşündü. Teneffüste aceleyle eşyalarını koyarken… Yoksa?

Elini yavaşça çantasına attı. Kalem kutusunu açtı. Kendi kalemlerinin arasında, yabancı bir renk…

O kalem.

İçine bir sıcaklık yayıldı. Ama bu sıcaklık huzur değildi. Utançtı.

"Ben almadım," diyebilirdi. Kimse görmemişti. Gerçekten bilerek almamıştı. Yanlışlıkla olmuştu. Hem geri verirse herkes ona bakacaktı. "Acaba çaldı mı?" diye düşünenler olacaktı.

Tam o anda, cam kenarında küçük bir ışık titredi.

Ateş böceği.

Gündüz vakti yine belli belirsizdi ama Nurhayal onu görüyordu artık. Işık, sanki doğrudan çantasının üzerine düşüyordu.

Kalbinde bir cümle yankılandı:

"Emanet, sahibini arar."

Nurhayal'in gözleri doldu. Gerçekten de o kalem burada duramazdı. İçindeki ağırlık büyüyordu.

Bir ses fısıldadı:

"Sus. Kimse bilmiyor."

Ama başka bir ses daha vardı:

"Allah biliyor."

Nurhayal derin bir nefes aldı. Ayağa kalktı.

"Öğretmenim," dedi sesi biraz titreyerek, "Galiba kalem yanlışlıkla benim çantama girmiş. Teneffüste elime almıştım… Fark etmemişim."

Sınıf bir an sustu. Herkes ona baktı. O an yüzü kızardı ama gözlerini kaçırmadı.

Kalemi sahibine uzattı.

Arkadaşı şaşkınlıkla aldı.

"Ben… yanlış anladım belki de," dedi mahcup bir şekilde. "Sağ ol."

Öğretmen gülümsedi.

"Yanlışlık olabilir. Ama doğruyu söylemek her zaman cesaret ister," dedi.

Nurhayal yerine oturduğunda kalbindeki ağırlık yok olmuştu. Yerine garip bir ferahlık gelmişti. Az önce yüzünü kızartan şey, şimdi içini aydınlatıyordu.

Perde kenarındaki ışık bu kez daha net yandı.

"Vicdan," dedi sanki, "karanlıkta rahatsız olur. Doğruyu yapınca huzur bulur."

Nurhayal defterine baktı. Yazının başlığı hâlâ boştu. Kalemini eline aldı ve ilk cümleyi yazdı:

"Emanet, sadece bir eşya değil; insanın kalbine bırakılan bir imtihandır."

O gün şunu öğrendi:

Hata yapmak insanidir.

Ama hatayı saklamak kalbi karartır.

Doğruyu söylemek zor olabilir,

ama vicdanı susturmaktan daha hafiftir.

Zil çaldığında sınıf normale dönmüştü. Kimse artık kalemi konuşmuyordu.

Ama Nurhayal biliyordu.

O gün kaybolan bir kalem değil,

bulunan bir vicdandı.

Ve ateş böceği, sessizce ışığını kalbine bırakmıştı.

4

En Yakın Arkadaşım Bana Küstü

Bazı günler vardır; hava güneşli olsa bile insanın içi bulutlanır.

O sabah Nurhayal okula sevinçle gitmişti. Türkçe dersinde yazdığı kompozisyon öğretmeni tarafından okunmuş, hatta sınıfta örnek gösterilmişti. İçinde hafif bir gurur vardı. Ama o gurur, günün ilerleyen saatlerinde ağır bir taş gibi kalbine oturacaktı.

Teneffüste en yakın arkadaşı Elif'in yanına gitti. Elif her zamanki gibi sıranın kenarına oturmuştu ama yüzü farklıydı. Bakışları soğuktu.

"Gel, kantine inelim mi?" dedi Nurhayal.

Elif başını kaldırmadan, "İşim var," dedi.

Kısa. Soğuk. Mesafeli.

Nurhayal şaşırdı. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Elif dün projede adımı anmadığını duydum," dedi yan sıradaki biri araya girerek. "Sunumu tek başına yapmış gibi anlatmışsın."

Nurhayal'in yüzü dondu.

Gerçekten de dün öğretmen projeyi sorarken heyecandan sadece kendi yaptığı kısımları anlatmış, Elif'in katkısından bahsetmeyi unutmuştu. Kötü bir niyetle değil… Ama unutmuştu.

Elif nihayet başını kaldırdı. Gözleri doluydu.

"Ben bütün hafta seninle çalıştım," dedi kısık bir sesle. "Hiç adımı anmadın."

O an Nurhayal'in içi daraldı. "Ben bilerek yapmadım," demek istedi. Ama cümleler yetersizdi. Çünkü sonuç değişmiyordu.

Birinin kalbi kırılmıştı.

Ders boyunca Elif onunla konuşmadı. Sırasını biraz öteye çekti. Gülmedi. Göz göze gelmemeye çalıştı.

Akşam olduğunda Nurhayal yatağına uzandı. Tavan yine sessizdi ama içi sessiz değildi. Kalbi sıkışıyordu.

"Ben kötü bir şey yapmak istemedim," diye mırıldandı.

Tam o sırada pencerenin kenarında tanıdık bir ışık belirdi.

Ateş böceği.

Bu kez ışığı daha sakindi. Sanki acele etmiyordu.

"Kalp," dedi içinden bir ses, "niyetle değil, davranışla kırılır."

Nurhayal'in gözlerinden bir damla yaş aktı.

"Peki şimdi ne yapacağım?" diye sordu.

Ateş böceği camın üzerinde yavaşça hareket etti. Küçük bir daire çizdi. Sonra bir an söndü, tekrar yandı.

"Özür," dedi sanki. "Gururdan daha hafiftir."

Ama özür dilemek kolay değildi. "Ben bilerek yapmadım," demek istiyordu. Kendini savunmak istiyordu. Haksız anlaşılmak ağır geliyordu.

Kalbinde başka bir cümle yankılandı:

"En hayırlınız, ahlakı en güzel olandır."

Güzel ahlak… Sadece doğruyu yapmak değil, kırılan gönlü onarmak da değil miydi?

Nurhayal doğruldu. Yastığının kenarına oturdu.

"Ya kabul etmezse?" diye düşündü.

Ateş böceği daha parlak yandı.

"Affetmek büyüklüktür. Ama özür dilemek de öyledir."

Ertesi sabah Nurhayal sınıfa erken gitti. Elif henüz yerine yeni oturmuştu. Yüzü hâlâ mesafeliydi.

Nurhayal derin bir nefes aldı.

"Elif," dedi yumuşak bir sesle, "Dün seni anmadığım için çok üzgünüm. Gerçekten bilerek yapmadım ama bu seni kırmadığı anlamına gelmez. Hakkını helal eder misin?"

Elif başta sustu. Gözleri doldu. Sonra yavaşça konuştu.

"Ben sadece unutulduğumu hissettim," dedi.

"Unutmadım," dedi Nurhayal. "Sadece heyecandan yanlış yaptım."

Birkaç saniyelik sessizlik…

Sonra Elif'in yüzü yumuşadı.

"Tamam," dedi. "Ama bir daha birlikte yapıyorsak birlikte anlatacağız."

Nurhayal gülümsedi. "Söz."

O an kalbindeki düğüm çözüldü. Sıralar arasındaki mesafe kapandı. İki arkadaş yan yana oturdu.

Perde kenarında küçük bir ışık bir an göründü, sonra kayboldu.

O gün Nurhayal şunu öğrendi:

En yakın arkadaşlıklar, hatasız oldukları için değil,

hata sonrası vazgeçmedikleri için güçlüdür.

Kırmak bazen bir cümle kadar kolaydır.

Onarmak ise cesaret ister.

Ama cesaret, kalbin ışığını büyütür.

Ve o gece Nurhayal şunu hissetti:

Ateş böceği sadece karanlığı aydınlatmıyordu.

Gönüller arasındaki mesafeyi de kısaltıyordu.

5

Sosyal Medyada Bir Yorum

O akşam Nurhayal derslerini bitirmiş, biraz dinlenmek için telefonunu eline almıştı. Annesi süre koymuştu; yarım saat. O da saate bakarak dikkatli davranmaya çalışıyordu.

Sınıf grubunda mesajlar birikmişti. Fotoğraflar, emojiler, kısa videolar… Derken bir paylaşım dikkatini çekti. Sınıftan bir arkadaşının fotoğrafı, altına yazılmış alaycı bir cümleyle

başka bir hesapta paylaşılmıştı.

Yorumlar art arda geliyordu.

"Çok komik ya :) "

"Bu ne hâl?"

"Filtre yetmemiş…"

Nurhayal'in içi sıkıştı. Fotoğraftaki kişi, geçen hafta kalemi kaybolan arkadaşıydı. Gülüyordu aslında fotoğrafta. Ama yorumlar o gülüşü gölgeliyordu.

Parmağı ekranın üzerinde durdu.

Yorum yazma kısmı açıktı.

İçindeki aceleci ses fısıldadı:

"Bir şey yazmazsan dışlanırsın."

Başka bir ses:

"Herkes yazmış zaten."

Ama kalbinin daha derin bir yerinden başka bir cümle yükseldi:

"Ya bu sen olsaydın?"

Tam o sırada, ekranın siyah kenarında küçük bir yansıma belirdi. Odayı kaplayan loşlukta minicik bir ışık titredi.

Ateş böceği.

Bu kez telefonun kenarına konmuş gibiydi. Işığı, ekranın parlaklığına rağmen fark ediliyordu.

"Dijital olmak," dedi sanki içindeki ses, "görünmez olmak değildir."

Nurhayal düşündü. Gerçekten de insanlar ekrandan yazınca daha cesur oluyordu. Yüz yüze söyleyemeyecekleri sözleri kolayca yazabiliyorlardı. Çünkü karşısındakinin gözlerini görmüyorlardı. Ama Allah görüyordu. Ve kalp hissediyordu.

Bir hadis meali zihninden geçti:

"Ya hayır söyle ya sus."

Parmakları hâlâ klavyenin üzerindeydi. Bir kelime yazsa,

herkes gülecekti. Belki o da grubun parçası olacaktı.

Ama kalbi daralıyordu.

Bir an için ekranı kapattı. Derin bir nefes aldı. Sonra tekrar açtı.

Yorum kısmına şunu yazdı:

"Bence bu komik değil. Hepimizin hoşlanmadığı bir fotoğrafı olabilir. Silsek daha iyi olmaz mı?"

Mesaj gönderildi.

Bir an sessizlik oldu. Sonra biri "Abartma ya," yazdı. Bir başkası "Haklı aslında," dedi. Fotoğrafın sahibi gruptan çıktı.

Nurhayal'in içi burkuldu.

"Daha kötü mü yaptım?" diye düşündü.

Tam o anda özelden bir mesaj geldi.

Fotoğrafı paylaşılan arkadaşından.

"Teşekkür ederim. Gerçekten üzülmüştüm."

Nurhayal'in gözleri doldu. İçindeki ağırlık hafifledi.

Perde kenarındaki ateş böceği bu kez daha net parladı.

"Ekran," dedi sanki, "kalbi gizlemez. Söz yine sözdür."

Nurhayal telefonu kapattı. Süresi dolmuştu zaten. Yatağına uzandı.

O gece şunu öğrendi:

Sosyal medya gerçek hayatın dışında değildir.

Orada yazılan her söz, bir kalbe dokunur.

Görünmez olmak, sorumsuz olmak değildir.

İnsan yalnızken de imtihandadır.

Ekran başında da.

Ateş böceği son kez yanıp söndü.

Ve Nurhayal anladı:

Işık, sadece odanın karanlığında değil,

parlayan ekranın içinde de yol gösterebilirdi.

6

Matematikten Düşük Not

O gün matematik sınavları dağıtılacaktı.

Nurhayal aslında çalışmıştı. Akşamları tekrar yapmış, anlamadığı soruları işaretlemiş, hatta birkaç kez deneme çözmüştü. Ama sınav anında elleri terlemiş, bazı sorular birbirine karışmıştı.

Öğretmen kâğıtları dağıtırken sınıfın içindeki hava ağırlaştı.

Herkesin kalbi biraz daha hızlı atıyordu.

Kâğıt önüne bırakıldı.

Kırmızı kalemle yazılmış not gözünün içine baktı:

62

Bir an sayının yanlış olduğunu düşündü. Tekrar baktı. Değişmedi.

İçi boşalmış gibi oldu. Yan sıradaki arkadaşının "Oh be, 90 almışım!" dediğini duydu. Bir başkası 85'ini gösteriyordu.

Nurhayal'in gözleri doldu ama ağlamadı. Sadece defterin arasına kâğıdı sıkıştırdı.

"Ben çalışmıştım…" diye mırıldandı içinden. "Neden böyle oldu?"

O gün ders boyunca kendini eksik hissetti. Sanki notu, onun değerini belirlemişti. Sanki 62, "yetersiz" demekti.

Eve döndüğünde annesi kapıyı açtı.

"Sınav nasıldı?" diye sordu.

"İyi," dedi Nurhayal kısa bir cevapla. Konuyu kapatmak istedi.

Odana geçti. Çantasını yere bıraktı. Kâğıdı çıkardı. 62 hâlâ oradaydı.

Yatağına uzandı. Tavanı izledi. İçinde bir hayal kırıklığı vardı ama onun altında başka bir duygu daha vardı: öfke.

"Bu soruyu aslında biliyordum…"

"Keşke daha fazla çalışsaydım…"

"Belki de matematikte iyi değilim…"

Tam o sırada pencerenin kenarında küçük bir ışık belirdi.

Ateş böceği.

Bu kez ışığı daha sabit yanıyordu. Sanki acele etmiyor, sadece bekliyordu.

Kalbinin içinden bir soru yükseldi:

"Not mu seni tanımlar, yoksa gayretin mi?"

Nurhayal gözlerini kapadı. Gerçekten de çalışmıştı. Elinden

geleni yapmıştı. Ama sonuç beklediği gibi olmamıştı.

"Ben başarısız mıyım?" diye fısıldadı.

Ateş böceği bir an söndü, sonra yeniden yandı.

"Başarısızlık," dedi sanki, "denemekten vazgeçmektir."

Nurhayal düşündü. Eğer bu nottan sonra "Zaten yapamıyorum," deyip bırakırsa… işte o zaman kaybedecekti.

Bir ayet meali zihninden geçti:

"İnsan için ancak çalıştığının karşılığı vardır."

Belki karşılık hemen gelmiyordu. Belki sabır gerekiyordu. Belki bu not, daha dikkatli olmayı öğretmek için verilmişti.

Yavaşça oturdu. Kâğıdı tekrar eline aldı. Yanlış yaptığı sorulara baktı. Çoğu dikkatsizlikti. İki tanesi gerçekten anlamadığı konudandı.

"Demek ki daha çok tekrar yapmam gerekiyor," dedi kendi kendine.

İçindeki öfke yavaş yavaş yerini kararlılığa bıraktı.

Ateş böceği daha parlak yandı.

"Tevekkül," dedi sanki, "çalışmadan beklemek değildir. Çalışıp sonucu Allah'a bırakmaktır."

Nurhayal masasının başına geçti. Defterini açtı. Yanlış yaptığı soruları yeniden çözmeye başladı. İlkinde takıldı. İkincisinde düşündü. Üçüncüsünde doğru yaptı.

Küçük bir gülümseme yayıldı yüzüne.

O gece şunu öğrendi:

Düşük not, değersiz olmak demek değildir.

Hata, öğrenmenin kapısıdır.

Sabır ve gayret birleşince insan büyür.

Ve en önemlisi:

Başarı, sadece sonuçta değil, vazgeçmemekte saklıdır.

Ateş böceği son kez yanıp söndü.

Nurhayal artık biliyordu.

Bazen ışık, en çok düştüğünü sandığın yerde görünür.

7

Babamın Yorgun Sessizliği

O akşam evde garip bir sessizlik vardı.

Televizyon açıktı ama kimse gerçekten izlemiyordu. Annesi mutfakta bulaşıkları yıkıyor, suyun sesi arada bir sessizliği bölüyordu. Babası koltuğa oturmuştu. Kravatını gevşetmiş, başını geriye yaslamıştı.

Gözleri kapalıydı.

Nurhayal kapının kenarında durdu. Babasına baktı. Sanki bir anda daha yaşlı görünmüştü. Alnındaki çizgiler daha belirgindi. Elleri hareketsizdi.

"Baba?" dedi yumuşak bir sesle.

Babası gözlerini açtı. Gülümsemeye çalıştı ama o gülümseme biraz yorgundu.

"Efendim güzel kızım?"

"Yorgun musun?"

"Biraz," dedi. "Bugün işte yoğunluk vardı."

Nurhayal başını salladı. Ama içinde bir şey kıpırdadı. Son zamanlarda babası sık sık böyle sessizleşiyordu. Eskisi kadar uzun uzun konuşmuyor, bazen dalıp gidiyordu.

Akşam yemeğinde de fazla konuşmadı. Sadece "Eline sağlık," dedi annesine. Sonra çayını içip odasına geçti.

Nurhayal kendi odasına girdiğinde içi huzursuzdu. Yatağına uzandı ama aklı babasındaydı.

"Ben bugün sınav notumu sakladım," diye düşündü. "Oysa o bütün gün bizim için çalıştı."

Bir mahcubiyet yayıldı içine.

Tam o sırada pencerenin kenarında tanıdık bir ışık belirdi.

Ateş böceği.

Bu kez ışığı daha yumuşaktı. Sanki o da sessizleşmişti.

Kalbinde bir cümle yankılandı:

"Anne-baba, görünmeyen fedakârlıktır."

Nurhayal düşündü. Babası sabah erkenden çıkıyor, akşam yorgun dönüyor, ama eve geldiğinde hep güçlü görünmeye çalışıyordu. Onun yorgunluğu, aslında ailesine duyduğu sorumluluğun ağırlığıydı.

Bir ayet meali zihninden geçti:

"Rabbin, kendisinden başkasına kulluk etmemenizi ve anne-babaya iyilik etmenizi emretti."

İyilik… Sadece sözle mi olurdu? Yoksa anlayışla mı?

Nurhayal yatağından kalktı. Yavaşça babasının odasının kapısına gitti. Kapı aralıktı. Babası yatağın kenarında oturmuş, telefonuna bakıyordu ama dalgındı.

"Baba?" dedi.

Babası başını kaldırdı. "Gel bakalım."

Nurhayal yanına oturdu. Bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra cesaretini topladı.

"Bugün matematikten 62 aldım," dedi.

Babası şaşırmadı. Sadece dikkatle baktı.

"Üzüldün mü?"

"Biraz," dedi Nurhayal. "Ama tekrar yapmaya başladım."

Babası hafifçe gülümsedi. Bu kez daha içtendi.

"Notlar gelir geçer," dedi. "Önemli olan vazgeçmemek. Sen çalıştıysan gerisi olur."

Nurhayal içindeki düğümün çözüldüğünü hissetti.

"Baba," dedi tereddütle, "Sen çok yoruluyorsun değil mi?"

Babası bir an sustu. Sonra elini kızının omzuna koydu.

"Yoruluyorum," dedi dürüstçe. "Ama eve gelince sizi görünce geçiyor."

Nurhayal'in gözleri doldu. O an anladı ki babasının sessizliği sevgisizliğinden değil, yükünden kaynaklanıyordu.

Ayağa kalktı.

"Yarın çayını ben koyayım mı?" dedi. "Bir de hafta sonu birlikte yürüyüşe çıkalım mı?"

Babası başını salladı. "Olur," dedi. "Çok güzel olur."

O gece odasına döndüğünde ateş böceği pencerenin kenarında bir kez daha parladı.

"Şükür," dedi sanki, "olanı fark etmektir."

Nurhayal yatağına uzandı.

O gün şunu öğrendi:

Anne-baba sevgisi bazen yüksek sesle değil,
yorgun bir sessizlikle gösterilir.
Fedakârlık çoğu zaman görünmezdir.
Ama anlayan kalp için çok parlaktır.
Ve en önemlisi:
Sevgi, fark edildiğinde çoğalır.
Ateş böceği son kez yanıp söndü.
Nurhayal artık biliyordu.
Bazen ışık, babasının gözlerindeki yorgunlukta saklıdır.

8

Haksızlığa Sessiz Kalmak

O gün sınıfta bir tartışma çıktı.

Matematik öğretmeni, bir grup öğrencinin ödevlerini kontrol ederken yanlışlıkla Elif'in yaptığı bir problemi Nurhayal'in adıyla okudu. Elif'in gözleri aniden doldu, sesi titredi: "Ama bu benim yaptığım soruydu!"

Bazı öğrenciler gülümsedi, bazıları fısıldadı. Kimisi "Boşver,

Elif hep böyle," dedi. Sınıf bir anda sessizleşti. Herkes kendi köşesinde kalakaldı.

Nurhayal ne yapacağını bilemedi. Kalbi sıkıştı. Bir yandan Elif'in hakkını savunmak istiyordu, diğer yandan kendi utancı ve arkadaşlarının bakışları arasında kalmıştı.

Tam o sırada pencerenin kenarında o küçük ışık belirdi: ateş böceği.

Işığı karanlık sınıfın içinde yavaşça titreşiyordu. Nurhayal gözlerini ona dikti. İçinden bir ses fısıldadı:

"Haksızlığa sessiz kalmak, haksızlığı büyütür."

Bir an duraksadı. Sonra derin bir nefes aldı ve elini kaldırdı:

"Özür dilerim öğretmenim, sanırım bu soruyu Elif yaptı," dedi.

Öğretmen gözlerini Elif'e çevirdi. "Evet, haklısın," dedi ve doğruyu düzeltti. Sınıfta hafif bir sessizlik oldu, sonra birkaç kişi başlarını salladı. Elif gülümsedi; gözlerindeki hafif kızarıklık yavaş yavaş kayboldu.

Ateş böceği bir an daha parladı, sonra kayboldu. Nurhayal'in kalbi hafifledi. Küçük bir cesaret gösterisi, büyük bir adaleti geri getirmişti.

O gün şunu öğrendi:

Haksızlık karşısında sessiz kalmak kolaydır.

Ama doğruyu söylemek, kalpteki ışığı büyütür.

Ve en önemlisi:

Cesaret, yalnızca korkunun olmadığı yerde değil, korkuya rağmen yapılan doğru iştir

9

Kıskançlık Kalbime Dokundu

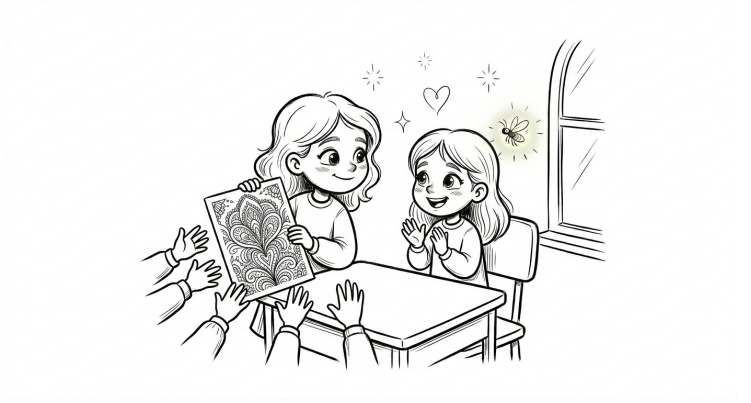

O gün okul bahçesi çiçekler gibi renkliydi ama Nurhayal'in içi biraz solgundu.

Arkadaşları sınıfın en yetenekli öğrencilerinden biri olan Ayşe'nin resimlerini konuşuyordu. Herkes hayran hayran bakıyor, "Ne güzel çizmiş!" diyor, parmak şıklatıyor, gözlerini ayıramıyordu.

Nurhayal'in kalbi istemsizce sıkıştı. Neden mi? Çünkü içten içe Ayşe'yi kıskanıyordu. Onun çizdiği her tablo, gösterdiği başarı, Nurhayal'in kendini yetersiz hissetmesine neden oluyordu.

"Ben de böyle çizebilirdim…" diye mırıldandı. Ama bu düşünce onu rahatlatmadı; tam tersine daha fazla sıkıntı verdi.

O akşam odasına girdiğinde kalbi hâlâ ağırdı. Yatağına uzandı, gözlerini tavana dikti. O günkü tüm kıskançlık kırıntıları bir bir gözünün önünden geçti.

Tam o sırada pencerenin kenarında bir ışık belirdi. Ateş böceği…

Nurhayal başını kaldırdı. Işık o kadar küçük ve narindi ki, ilk bakışta fark edilmezdi. Ama gözleri alışkındı artık; o küçük parıltıyı hemen gördü.

İçinden bir ses yükseldi:

"Kıskançlık, kalbi karartan gölgedir. Başkasının ışığını kıskanmak, kendi ışığını göremez hale getirir."

Nurhayal gözlerini yumdu. Hakikaten öyleydi. Ayşe'nin yeteneği, onun yeteneğini yok etmiyordu. Sadece kendi kalbinin kıskançlık gölgesi, ışığı görünmez kılıyordu.

Bir ayet meali aklına geldi:

"Allah'ın verdiğine şükredin ve kıskançlıktan uzak durun."

Nurhayal derin bir nefes aldı. Küçük ateş böceğine baktı:

"Peki ne yapmalıyım?" diye sordu.

Işık titredi. Sanki yanıt veriyordu:

"Şükret. Kendi yeteneklerini keşfet. Başkasının ışığı seni küçültmez, senin de ışığın vardır."

O anda kalbinde bir huzur yayıldı. Küçük bir farkındalık: kıskançlık kalbi karartıyordu, şükür ve gayret ise ışık getiriyordu.

Nurhayal yatağına uzandı. Gözlerini kapattı ve kendi kendine

söz verdi:

"Ben başkalarının yeteneklerini kıskanmayacağım. Kendi ışığımı bulmaya çalışacağım."

O gece şunu öğrendi:

Kıskançlık, kalbin gölgesidir.

Şükür ve gayret ise gölgeyi dağıtan ışık.

Ve ateş böceği pencerenin kenarında son kez titredi. Nurhayal artık biliyordu:

Işık, başkasında değil, kalbinin derinliğinde parlamaya hazırdı.

10

Bir İyilik Zinciri

O sabah Nurhayal okuldan eve dönerken yolda bir yaşlı teyze gördü. Teyze yavaş yavaş kaldırımda yürüyordu, elinde ağır bir poşet vardı.

"Ben yardım edeyim," dedi Nurhayal ve poşeti aldı. Teyze teşekkür etti, gözleri doldu.

"Allah razı olsun evladım," dedi.

Nurhayal gülümsedi ama bir an için kalbi hafifçe sıkıştı. Bu küçük iyilik ne kadar etkili olabilirdi ki? Sadece bir poşeti taşımıştı. Ama o anda pencerenin kenarında tanıdık bir ışık belirdi: ateş böceği.

Işık, sanki yolda yürüyen ikisini izliyordu. Titrek ama belirgindi.

"İyilik," dedi sanki ateş böceği, "paylaşıldıkça çoğalır."

Nurhayal düşündü. Belki de bugün yaptığı küçük şey, başkasının gününü değiştirebilirdi. Teyze mutlu olmuştu. Belki de bu mutluluk başkasına geçecekti; bir iyilik zincirinin halkaları gibi…

O akşam evde ödevini yaparken küçük bir not gördü: annesi mutfakta bulaşıkları yıkarken küçük bir teşekkür bıraktı: "Evladım, sen çok yardımcı oldun bugün. Teşekkürler."

Nurhayal gülümsedi. Küçük iyiliklerin fark edildiğini, görülmese bile iz bıraktığını anladı.

O gece yatağına uzandığında ateş böceği pencerenin kenarında sessizce parladı.

Kalbine hafif bir sıcaklık yayıldı. İçinden bir söz fısıldadı:

"Bir iyilik başkasına dokunur; bu dokunuş, zincirin devam etmesini sağlar."

Nurhayal, küçük bir not defterini açtı ve yazdı:

"Her iyilik, görünmese bile bir zincirin halkasıdır. Bir halka eksik olmasın."

O gece şunu öğrendi:

İyilik, yalnızca verilen şeyle ölçülmez.

Paylaşıldıkça, fark edildiğinde ve gizlice yapıldığında, gerçek gücünü gösterir.

Bir tek parlayan ışık, karanlıkta yolu gösterir.

Ve bazen, o ışık, bir ateş böceği kadar küçüktür.

11

Yalnız Hissettiğim Gün

O gün okuldan eve döndüğünde Nurhayal'in içi ağırdı. Arkadaşlarıyla tartışmış, bazı arkadaşları kırılmış, bazıları da kendi hallerinde görünüyordu. Evdeyse annesi yoğundu, babası yorgun ve sessiz… Sanki herkes kendi dünyasına çekilmişti.

Nurhayal odasına geçtiğinde kalbi sıkıştı. Yatağına uzandı ama gözleri kapanmadı. Dışarıdan gelen sesler boğuk,

arkadaşlarının yüzleri zihninde bulanıktı. İçindeki boşluk büyüyordu.

"Ben yalnızım," diye mırıldandı. "Kimse anlamıyor gibi…"

Tam o anda pencerenin kenarında küçük bir ışık belirdi. O gece ateş böceği vardı. Öncekilerden farklı olarak, bu sefer ışığı daha nazik ve yavaş yanıp sönüyordu.

Nurhayal pencereye yaklaştı ve sessizce fısıldadı:

"Sen de mi buradasın?"

Ateş böceği bir an durdu, sonra tekrar parladı. İçinden bir ses yükseldi:

"Yalnızlık, kalbin Allah'a yaklaştığı bir andır."

Nurhayal gözlerini kapadı. Gerçekten de ne kadar yalnız hissediyorsa, o kadar dua edebiliyordu. İçindeki sıkıntıyı, korkuyu ve üzüntüyü sadece Allah'a açabiliyordu.

Bir ayet meali aklına geldi:

"İnsanlar sana sırtlarını dönse de, Allah her zaman yanındadır."

O anda Nurhayal derin bir nefes aldı. Kalbinde küçük bir huzur belirdi. Belki kimse anlamıyordu, ama Allah görüyordu. Belki de gerçek dostluk yalnız kaldığında ortaya çıkıyordu; çünkü yalnız kalmak kalbi temizler, sabrı öğretir ve Allah'a yöneltirdi.

Yavaşça yatağına uzandı. Ateş böceği bir kez daha titredi, sonra kayboldu. Ama ışığı hâlâ kalbinde hissediliyordu.

O gece şunu öğrendi:

Yalnızlık, kötü bir şey değildir.

Kalbin en sessiz köşesinde, en derin hislerini Allah'la paylaşabilmek için bir fırsattır.

Ve bir ateş böceği gibi, o ışık her zaman yanar; fark etmesi gereken sadece kalptir.

12

Sınav Günü ve Kalbimin Çarpıntısı

O sabah Nurhayal erken kalktı. Sınav günüydü ve odasının sessizliği, kalbinin içindeki fırtınayı bastıramıyordu. Kahvaltı sofrasında annesi, "Sakin ol, elinden geleni yap," dedi. Babası ise sessizce gözlerini ona dikti, başıyla hafifçe onayladı.

Nurhayal çantasını aldı ve yola çıktı. Adımlarının ritmi kalp atışlarıyla yarışıyordu. Sınav salonuna girdiğinde, sınıf

arkadaşlarının yüzleri bir bulut gibi karışıyordu. Herkes kendi defterine, kalemine sıkı sıkı sarılmıştı.

Kalbi hızla çarpıyordu. Ellerini ovuşturdu, derin bir nefes almaya çalıştı. Ama göğsündeki sıkışıklık azalmıyordu.

Tam o anda zihninde o küçük ışık belirdi: ateş böceği…

Geceki sessiz odasında, pencere kenarında parlayan ışığın hatırlattığı bir şey vardı: "Kalp telaşlandığında, akıl gölgelenir; ama niyet ışığı sabittir."

Nurhayal derin bir nefes aldı. Ellerini masanın üzerine koydu, sınav kağıdını açtı. İlk soruyu görür görmez gözleri açıldı. Dikkatini toplamaya çalıştı. Kalbi hâlâ hızlı atıyordu ama nefesini yavaşlatmayı başardı.

Sınav boyunca birçok soru zordu. Ama Nurhayal içinden hep aynı cümleyi tekrarladı:

"Allah bana yeter, ben de elimden geleni yapacağım."

Zor sorular karşısında kalbi tekrar sıkışsa da, ateş böceğinin ışığı gibi içindeki umut hep sabit kaldı. Her doğru cevap, kalbindeki çarpıntıyı biraz daha hafifletti.

Sınav bitip kağıtlar toplandığında Nurhayal bir rahatlama hissetti. Sadece sonuç için değil, çabası için de gurur duyuyordu. O an fark etti ki, kalbin çarpması yanlış değil; sadece özen ve dikkatle birleştiğinde başarıya dönüşüyordu.

O akşam odasına döndüğünde ateş böceği pencere kenarında belirdi. Küçük ışığı sabit, huzurluydu.

Nurhayal yastığına uzandı ve kendi kendine mırıldandı:

"Sınav korkusu, kalbin çarpması… Ama niyet ve gayretle birleşince, her çarpıntı bir ders olur."

O gece şunu öğrendi:

Kalp telaşlandığında yol kaybolmaz.

İçindeki ışık, korkuyu ve heyecanı rehber yapar.

Ve her çarpıntı, doğru yönü bulmak için bir işaret.

13

Özür Dilemenin Ağırlığı

O gün okul çıkışı Nurhayal'in kalbi biraz ağırdı. Sınıfta bir tartışma olmuş, sözleriyle istemeden arkadaşını üzmüştü. İlk anda fark etmemiş, sonradan ise için için büyüyen bir ağırlık hissetmişti.

Eve geldiğinde odasına geçti, çantasını yere bıraktı. Masasına oturdu ama defteri açmadı. Kalbi öylesine doluydu ki, sanki bir

taş omuzlarına binmişti.

"Keşke hemen özür dileseydim…" diye mırıldandı. "Ama şimdi… çok geç mi?"

Tam o anda pencerenin kenarında küçük bir ışık belirdi. Ateş böceği… Nurhayal'in gözleri hemen ona takıldı. Işık, sessizce ve yavaşça yanıp sönüyordu.

İçinden bir ses yükseldi:

"Özür, kalbin yükünü hafifletir. Ama erteledikçe ağırlaşır."

Nurhayal derin bir nefes aldı. Sözleri aklına geldi; istemeden kırmıştı arkadaşını. Kendi gururu, tereddüdü ve korkusu onu susturmuştu. Ama içindeki rahatsızlık gitmiyordu.

"Peki… nasıl söyleyeceğim?" diye düşündü. Kalbi sıkıştı. Sadece "Üzgünüm" demek, bütün ağırlığı kaldırmaya yetebilir miydi?

Ateş böceği bir an için söndü, sonra yeniden yandı. İçinden bir cümle geçti:

"Doğru söz, kalbin en derin yükünü taşır. Ama o yük hafifler, kalp parlar."

Ertesi sabah Nurhayal sınıfa erkenden gitti. Arkadaşı masasında oturuyordu. Derin bir nefes aldı ve yanına yaklaştı.

"Dün… sözlerim için çok üzgünüm," dedi. "İstemeden kırdım seni. Lütfen hakkını helal et."

Arkadaşı bir an sustu. Sonra hafifçe başını salladı.

"Tamam, anladım," dedi. Gözlerinde küçük bir yumuşama vardı.

Nurhayal geri döndüğünde içindeki ağırlığın azaldığını hissetti. Sanki kalbinde yeni bir alan açılmıştı.

O gün şunu öğrendi:

Özür dilemek zor olabilir.

Ama erteledikçe kalp ağırlaşır.

Ve en önemlisi:

Gerçekten gönülden edilen özür, kırık bir kalbi onarır ve kendi kalbini de hafifletir.

O gece pencerenin kenarında ateş böceği bir kez daha parladı.

Nurhayal artık biliyordu: ışık, sadece başkalarını değil, kendi kalbini de aydınlatıyordu.

14

Aynadaki Nurhayal

O akşam Nurhayal banyodan çıktı ve aynanın karşısına geçti. Saçları hâlâ ıslaktı, yüzü biraz yorgun ama gözleri meraklıydı. Uzun uzun kendine baktı.

"Ben kimim?" diye mırıldandı. "Sadece bir öğrenci miyim? Başarılarım, hatalarım, arkadaşlarım… Hepsi ben miyim?"

Aynada gördüğü yansıma bir an farklı görünüyordu. Sanki

kalbindeki bütün günün duyguları—sevinç, hüzün, korku, kıskançlık, gurur ve utanç—yüzüne yansımıştı. Nurhayal fark etti ki, aynadaki kişi sadece dış görünüşü değil, içindeki her duyguyu taşıyordu.

Tam o anda pencerenin kenarında o tanıdık ışık belirdi: ateş böceği. Işığı, aynadaki yüzünü nazikçe aydınlattı.

İçinden bir ses yükseldi:

"Kendini bilmek, en büyük keşiftir. Kendi yansımanı anlamadan, başkasının ışığını da göremezsin."

Nurhayal derin bir nefes aldı. Gün boyunca yaşadığı bütün duygular birbiriyle karışmıştı. Düşük notlar, kırık arkadaşlıklar, kıskançlık, öfke… Ama aynı zamanda çabası, dürüstlüğü, iyiliği, cesareti de vardı.

"Demek ki ben, sadece yaptıklarımla değil, hissettiklerimle de ben'im," diye düşündü. "Her duygum, bir ışık ya da gölge…"

Ateş böceği yavaşça aynanın önünde dönüp parladı. Küçük bir cümle fısıldadı:

"Gölgeler ışığı fark ettirir, ışık ise gölgeleri anlamanı sağlar."

Nurhayal aynaya baktı ve ilk kez gülümsedi. Kendi yansımasıyla barışmıştı. İçinde hem eksiklikleri hem de güzellikleri kabul eden bir farkındalık doğmuştu.

O gece şunu öğrendi:

Ayna sadece yüzü göstermez.

Kalbinin içini de yansıtır.

Ve gerçek ışık, kendini olduğu gibi görmekten geçer.

Ateş böceği son kez titredi, ardından kayboldu. Nurhayal artık biliyordu:

Kendi ışığını görmek, başkalarının ışığını da fark etmenin ilk adımıdır.

15

Ateş Böceğinin Son Işığı mı?

O gece Nurhayal yatağına uzandığında bir tuhaflık hissetti. Penceresinin kenarında her zamanki ışık yoktu. Ateş böceği hâlâ gelmemişti. İçinde bir boşluk vardı, ama aynı zamanda bir merak da…

"Acaba gelmeyecek mi?" diye mırıldandı. "Ya son kez aydınlatmak için mi gelmedi?"

Tam o anda pencerenin kenarında hafif bir titreme belirdi. Küçük bir ışık… Ateş böceği, daha önceki tüm ışıklarından farklıydı. Bu sefer daha sakin, daha derin, neredeyse sessiz bir parıltıydı.

Nurhayal pencereye yaklaştı. Işık öylesine hafifti ki, gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldı. Ama içindeki sessizlik onu rahatlattı.

İçinden bir ses yükseldi:

"Her ışık bir mesajdır. Her parıltı, bir hatırlatmadır. Ben hep seninleydim, ama artık sen kendi ışığını taşıyacaksın."

Nurhayal derin bir nefes aldı. Gerçekten de ateş böceği, onun hayatında küçük ama etkili bir rehber olmuştu. Her bölümde kalbini aydınlatmış, içindeki doğruları, cesareti ve iyiliği göstermişti. Artık onu bekleyen bir ışık vardı: kendi kalbindeki ışık.

O anda fark etti ki, ateş böceğinin ışığı hiçbir zaman tamamen kaybolmamıştı. Sadece görünür olmaktan çıkmış, içe, kalbine taşınmıştı.

Bir ayet meali aklına geldi:

"Allah'ın nurunu kalplerine yerleştirir. Onlar, Allah'ın ışığı ile aydınlanır."

Nurhayal yatağına uzandı, gözlerini kapattı. Kalbindeki ışığı hissetti. Kendi cesaretini, sevgisini, sabrını ve iyiliğini… Ateş böceği belki artık pencere kenarında olmayacaktı, ama onun ışığı hep kalacaktı.

O gece şunu öğrendi:

Rehberler bazen görünür, bazen görünmez olur.

Ama kalpteki ışık, asla sönmez.

Ve her son ışık, aslında yeni bir başlangıcın habercisidir.

Nurhayal, derin bir huzurla mırıldandı:

"Teşekkür ederim… artık kendi ışığımla yolumu bulacağım."

Ve pencerenin kenarında son kez hafif bir parıltı titredi.
O ışık, onun kalbine yerleşmişti.